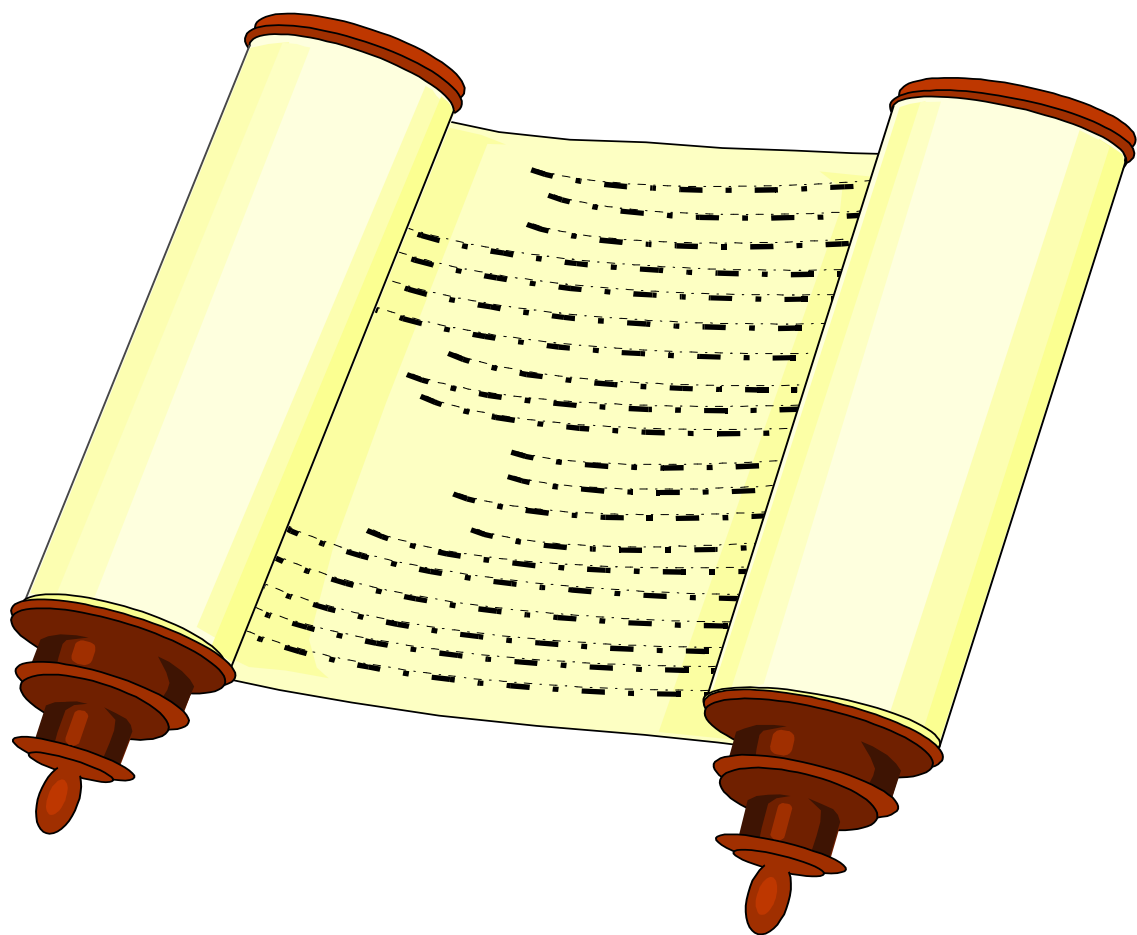

"בני ציון"

פרד"ס התורה

פשוט וברור

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ"

עַל הַפְּתוּב (יט, ב), "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ", פָּרַשׁ הַרְבֵּה הַקָּדוֹשׁ, אִישׁ הָאֱלֹקִים, רַבִּי אֹרֵי מִסְטָרְעֵלִיסְק זִיע"א, וְאָמַר: הִנֵּה, כְּתוּב בְּגִמְרָא (נִידָה ל"א): "...שְׁלֹשָׁה שׁוֹתַפְּיֵן יֵשׁ בְּאֶדָם: הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָבִיו וְאָמוֹ - אָבִיו מְזַרְעֵ הַלֶּבֶן, שְׁמִמְנוּ (נוֹצְרִים) עֲצָמוֹת וְגִידִים וְצַפְרָנִים, וְמַחַ שְׁבָרָשׁוֹ וְלֶבֶן שְׁבָעִין. אָמוֹ מְזַרְעֵת אָדָם, שְׁמִמְנוּ (נוֹצְרִים) עוֹר וּבָשָׂר וְשַׁעֲרוֹת וְשַׁחֹר שְׁבָעִין. וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן בּוֹ רוּחַ וְנִשְׁמָה....".

אִם כֵּן, אֹמֵר הַשָּׂרָף רַבִּי אֹרֵי מִסְטָרְעֵלִיסְק, חִלְקוּ שֶׁל הַקַּב"ה בְּאֶדָם הוּא הַנִּשְׁמָה הַקָּדוּשָׁה, שֶׁהִיא בּוֹדָאֵי בְּשָׁלִימוֹת. שְׁהַרִי, הִיא חֵלֶק מִמְנוּ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ הַקָּדוֹשׁ מִכָּלֵם, וְכֵן גַּם כָּל מַעֲשָׂיו וְאוֹלָם, חֵלֶקֶם שֶׁל הַהוֹרִים, הַגּוֹף הַנִּשְׁמִי, הַנִּמְשָׁךְ לְתַאֲוֹת הָעוֹלָם, אֵינוֹ בְּשָׁלִימוֹת, וְלִכֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְיַרָא מִצַּד הַגּוֹף, כְּדֵי שֶׁלֹּא יָבִיא אוֹתוֹ לִידֵי חֲטָא.

עַל-פִּי זֶה יֵאִיר לָנוּ לְהַבִּין מַה שְׁכְּתוּב בְּבְרִיאַת הָאָדָם (בְּרֵאשִׁית א', כו'): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ". וַיְדוּעָה תְּמִיחַת חו"ל עַל הַפְּתוּב "נַעֲשֶׂה אָדָם", שֶׁהוּא לְשׁוֹן רַבִּים, שְׁהַרִי הַקַּב"ה הוּא אֶחָד יַחִיד וּמְיוֹחָד, וְהוּא לְבָדוּ בְּרָא אֶת הָאָדָם. אֲלָא, שֶׁתְּרַצוּ הַמְּפָרְשִׁים, שֶׁרְצָה הַקַּב"ה לְלַמְדָנוּ בְּכַךְ אֵת מִידַת הַעֲנוּהָ, שֶׁהִיא הַגְּדוּל נִמְלָךְ בְּקָטָן. דְּהֵינּוּ, שֶׁהַקַּב"ה נִמְלָךְ עִם הַמְּלָאכִים לְפָנָי יְצִירַת הָאָדָם.

אוֹלָם ה'"יִשְׁמַח מִשָּׂה" (בְּרֵאשִׁית) תִּרְצֵ, שֶׁהַקַּב"ה אָמַר לְנִשְׁמַת הָאָדָם (לְפָנָי כְּנִיסַתָהּ לַגּוֹף): "נַעֲשֶׂה אָדָם". כְּלוּמַר, אֲנִי וְאַתָּה, בְּיַחַד, נַעֲשֶׂה וְנִשְׁלִים אֶת הָאָדָם שְׁבָךְ. (שְׁכַן, כִּידוּעַ, הַקַּב"ה בְּרָא אֶת הָאָדָם חֲסֵר, כְּדֵי שִׁישְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים).

וּמַעֲתָה יֵשׁ לוֹמַר, שֶׁהַקַּב"ה אָמַר לְנִשְׁמַת אָדָם וְחוּהָ, קָדָם שְׁנִבְרָאוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, "נַעֲשֶׂה אָדָם" - כְּלוּמַר, אֲנִי וְאַתָּם, בְּשׁוֹתַפּוֹת, נַעֲשֶׂה אָדָם, עַל-יְדֵי שֶׁתְּקַיְמוּ מִצְוֹת פְּרוּ וּרְבוּ. וּבְכַךְ רְצָה הַקַּב"ה לְחַזֵּק אֶת הָאָדָם בְּסִיוֵעַ הַגְּדוּל שִׁיסִיעַ לוֹ בְּגִידוּל וּבְחִינוּךְ צְאֲצֵאִיהֶם לְתוֹרָה וְלַעֲבוּדַת ה'.

וְזֶהוּ שְׁרִמְזוּ הַחֲכָם מִכָּל אָדָם, בְּאוֹמְרוֹ (קִהְלֵת ד', ט'): "טוֹבִים הַשְּׂנִים מִן הָאֶחָד, אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שְׁכָר טוֹב בְּעַמְלָם". כְּלוּמַר, מִתֵּי "טוֹבִים הַשְּׂנִים", שֶׁהֵם הָאֵב וְהָאֵם, וְנִצְלִיחוּ בְּחִינוּךְ צְאֲצֵאִיהֶם? רַק "מִן הָאֶחָד" - רַק בְּאֲשֶׁר יִזְכְּרוּ תְּמִיד שֶׁהֵם מְקַבְּלִים שְׁפַע קָדֵשׁ וְסִיוֵעַ "מִן הָאֶחָד" - הוּא יַחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם, הַקַּב"ה, שֶׁעֲשֶׂה עֲצָמוֹ שׁוֹתַף עִם הַהוֹרִים בְּחִינוּךְ צְאֲצֵאִיהֶם.

וְגַשׁ עוֹד לְהוֹסִיף בְּעֵנֶיךָ זֶה (שִׁ"ש"שֵׁלֶשָׁה שׁוֹתַפְּיֵן יֵשׁ בְּאֶדָם: הַקַּב"ה, וְאָבִיו וְאָמוֹ) חִידוֹשׁ גְּדוּל. שְׁכַן, בְּדַעַת רוֹב הַאֲנָשִׁים, שֶׁהָאָדָם נוֹלָד עִם הַנִּשְׁמָה הַקָּדוּשָׁה בְּקַרְבוֹ. אוֹלָם, מְבוֹאָר בְּזִהָר הַקָּדוֹשׁ, שֶׁרַק בְּיוֹם בָּר הַמִּצְוָה שֶׁל הָאָדָם נִכְנָסַת בּוֹ הַנִּשְׁמָה, וְעַד עַתָּה הִיְתָה לוֹ רַק הַנִּפְשׁ הַבְּהִמִית. וְלִכֵּן אֹמֵר הַקַּב"ה לְאָדָם בְּיוֹם בָּר הַמִּצְוָה: "בְּנֵי אֶתָּה, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדַתִּיךְ". וּכְפִי דְבַרִי הַזֶּה הַקָּדוֹשׁ (מִשְׁפָּטִים צח', מִתוֹרָגִם): "כְּפִשְׁהֲגִיעַ דָּוָד לִ-י"ג שָׁנִים, וְזָכָה בְּיוֹם הַהוּא לְהִיכָנֵס לְשַׁנַּת ה־י"ד, אֲזַ כְּתוּב: 'ה' אָמַר אֵלָי בְּנֵי אֶתָּה, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדַתִּיךְ'. מַהוּ הַטַּעַם? (אֲלָא צָרִיךְ לְדַעַת), כִּי לְפָנָי זֶה לֹא הִיָּה בְּבְחִינַת בּוֹ, וְלֹא שְׁרַתָּה עָלָיו הַנִּשְׁמָה הָעֲלִיוֹנָה. שְׁהַרִי, בְּשַׁנּוֹת הַעוֹרָלָה הִיָּה, וְלִכֵּן 'אֲנִי הַיּוֹם יִלְדַתִּיךְ', הַיּוֹם וְדָאֵי יִלְדַתִּיךְ...".

וְלִכֵּן, עַל-פִּי הַמְּבוֹאָר בְּזִהָר, מִכִּיּוֹן שֶׁהַנִּשְׁמָה שֶׁל הָאָדָם נִכְנָסַת בּוֹ רַק בְּהִיוֹתוֹ בּוֹ יְגִי שָׁנִים, נִמְצָא, שְׁבְּיוֹם בָּר הַמִּצְוָה נִשְׁלָם חֵלְקוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, שֶׁהוּא הַשׁוֹתַף שְׁנוּפֵת בְּאֶדָם אֶת הַנִּשְׁמָה. וְלִכֵּן, בְּיוֹם זֶה אֹמֵר הַקַּב"ה לְאָדָם, "בְּנֵי אֶתָּה, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדַתִּיךְ" - כִּי הַיּוֹם נִשְׁלָם חֵלְקוֹ שֶׁל הַקַּב"ה בְּבְרִיאַת הָאָדָם. וּמַעֲתָה אֶתָּה נַחֲשֵׁב כְּאִילוֹ "הַיּוֹם יִלְדַתִּיךְ", וְעַל-כֵּן תִּוְכַל לְהִתְקַדֵּשׁ בְּכָל הַקָּדוּשׁוֹת, בְּבְחִינַת "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם".

רְאִיָּה בְּרוּרָה לְכַךְ לּוֹמְדִים אָנוּ מִדְּבַרִי הָאֵרִיז"ל, בְּ"לִיקוּטֵי תוֹרָה" (רִישׁ פְּרֻשַׁת שְׁמוֹת), שְׁמִפְרַשׁ אֶת רִמְזוֹ הַמְּשֻׁנָּה (פִּסְחִים א', א'): "אֹר לְאֲרַבְעָה עֶשֶׂר בּוֹדְקִין אֶת הַחֲמֵץ לְאוֹר הַנֵּר". וּמְבָאָר שָׁם, שִׁ"אֹר לְאֲרַבְעָה עֶשֶׂר" רוֹמְזו עַל בָּר הַמִּצְוָה, שְׁאֲזו הוּא נִמְצָא בְּתַחִילַת שְׁנַת הָאֲרַבְעָה עֶשֶׂרָה לְחִיּוֹ, וְאֲזו "בּוֹדְקִין אֶת הַחֲמֵץ", הוּא הַיִּצָּר הַרְעַ, "לְאוֹר הַנֵּר" - בְּזִכּוֹת הַתוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, שֶׁהֵן אוֹר הַנֵּר, כְּמוֹ שְׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ו', כג'): "כִּי נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר".

וְהוֹסִיף עַל-כֵּךְ בְּ"לִיקוּטֵי תוֹרָה", בְּלִשׁוֹן קוֹדֵשׁוֹ: "וְהִנֵּה, יֵשׁ בְּאֶדָם שְׁאוֹר שֶׁהוּא בָּא מִכַּח טִיפַת הָאֵב... וְחֲמֵץ בָּא מִכַּח טִיפַת הָאֵם, לְכֵן נִקְרָאֵת 'מִחֲמָצַת', לְשׁוֹן נִקְבָּה, וְדוּחִים זֶה לְזֶה (הַנִּשְׁמָה אֶת הַשְּׁאוֹר וְהַחֲמֵץ)

לחוצי (=מחוצי לגוף)..."

הנה, מבואר בפירוש בדברי האריז"ל, שביום בר המצוה דוחים "לאור הנר" (שהיא הנשמה הקדושה) את "החמץ והמתמצת" (החלק הרע של האב והאם שבגוף האדם) מחוצ לגוף. ויש לומר, שכל זה הוא מכח הנשמה, שהיא חלקו של הקב"ה, שנכנסת בו באדם ביום בר המצוה. ועתה, על-ידי יכול האדם לגרש את "השאר והחמץ", שהם חלק אביו ואמו.

נמצאנו למדים, ש"אור לארבעה עשר", ביום בר המצוה, כשנכנס האדם לשנת ה-י"ד, "בודקין את החמץ", שהוא חלק הרע של האב והאם, "לאור הנר" - בפח אור הנשמה, שנקראת נר ("כי נר ה' נשמות אדם"), שהיא חלקו של הקב"ה, ובכוחה יכול האדם לגרש את חלק הרע של האב והאם, הוא הגוף.

הנה כי כן מבואר היטב גם הטעם, מדוע לפני בר המצוה מוטל על החינוך על אביו ועל אמו, ורק לאחר בר המצוה מתחייב בר המצוה בכל המצוות מצד עצמו. שכן, היות ומבואר בזהר הקדוש, שלפני בר המצוה אין לילד נשמה, נמצא, שיש לילד רק את הגוף החומרי, שיש בו פגם מצד אביו ואמו, בבחינת "איש אמו ואביו תיראו", ואין הוא יכול לזכך בעצמו את החומר - שהרי הנשמה עדין לא נכנסה בו. על-כן, בהכרח שאביו ואמו, שיש להם נשמה, יסיעו לבניהם להתגבר על החומר של הגוף, שבא מחלקם. אולם, לאחר בר המצוה, כשכבר זכה הילד בנשמה מצד עצמו - עד שהקב"ה מעיד עליו: "בני אתה אני היום ילדתיך" - אם כך, כבר יש ביכולתו להתגבר על החומר, בזכות הנשמה שקבל, ולכן מעתה לא מוטל על החינוך על אביו ואמו.

מכל זה נמצאנו למדים, שמה שתקנו לנו חז"ל, שהאב אומר לאחר בר המצוה "ברוך שפטרני מענשו של זה", הוא מכיון שלפני בר המצוה, באשר לילד לא היתה נשמה, הנה, כל מה שחטא היה מצד הגוף החומרי, שהוא מצד אביו ואמו, ועל-כן האחריות חלה עליהם - שהרי זהו חלקם.

אבל עתה, לאחר בר המצוה, כשכבר זכה הילד בנשמה משלו, אם כן כבר יש בפוחות עצמו להתגבר על חלק האב והאם, שהוא הגוף, על-ידי הנשמה, ושוב האב לא יענש. ועל-כך מברך האב "ברוך שפטרני מענשו של זה" - כי מעתה בנו הוא בבחינת הברוך של הקב"ה (כפי שאומר הקב"ה עליו: "בני אתה אני היום ילדתיך").

על-פי זה יאיר לנו להבין מה שאמר כ"ק האדמו"ר מרן מהר"א מפעלזא, שהברכה שמברך האב ביום בר המצוה, "ברוך שפטרני מענשו של זה", רמוזה בכתוב בתהילים (קכו, ו): "הלוך ילך ובכה נשא משך הזרע, בא יבא ברנה נשא אלמתיו". שכן, לפני בר המצוה האב "הלוך ילך ובכה" - האב הולך ובוכה. וכל-כך למה? על שהוא "נשא משך הזרע" - שהוא נושא במשך הזמן הזה את עונות זרעו. אבל "בא יבא" - באשר מגיעה שנת ה-יג, בגמטריה "יבא", שהוא יום בר המצוה, אז כבר "ברנה" - האב חש ברנה ובשמחה, כיון שמעתה בנו "נשא אלמתיו" - בנו כבר נושא בעצמו את עונותיו.

ולכאורה, דברי קודשו של מרן צריכים ביאור. שכן, איך יעלה על הדעת שהאב שמח ("בא יבא ברנה"), שמעתה חל הענש של העונות על ראש בנו ולא עליו?

אלא, יש לומר, שלפי מה שבארנו, שלפני בר המצוה, "הלוך ילך ובכה" - בוכה האב על עונות בנו (=על שהוא האב, "נשא משך הזרע"). שכן, האחריות והעל הפכד של עונות בנו מוטלים עליו - שהרי אין לבנו עדין נשמה. ולכן בוכה האב על עונותיו של בנו. שהרי, הוא (=האב) הגורם לכך שבנו לא יוכל להתקדש כראוי מצד הגוף, שהרי הגוף הוא חלקו של האב ביצירת האדם.

אולם, לאחר יום בר המצוה, שמח האב. שהרי, הוא חנך את בנו כראוי, ועל-ידי כך זכה בנו לקבל את הנשמה, שהיא חלקו של הקב"ה. ומעתה יכול הברוך להתגבר בעצמו, בפח הנשמה, על הגוף החומרי, ולזכך אותו, ועל-ידי כך יש תיקון גם לחלקו של האב. ולכן, "בא יבא" - באשר מגיעה שנת "יבא" (בגמטריה י"ג) - אז האב הוא "ברנה" ושמחה. וכל-כך למה? כי הברוך כבר "נשא אלמתיו". כלומר, עיקר השמחה היא על הברוך, שכבר יכול לזכך את החומר של הגוף, שהוא מצד האב, בפוחות עצמו, על-ידי הנשמה שבקברו. (עפ"י "משוש דודים" להרה"ק פינחס פרידמן)

"ואהבת לרעך כמוך"

הצדיק רבי משה ליב מסאסוב, מגדולי האדמו"רים בגאליציה בסוף המאה ה-18 ובראשית המאה ה-19, התפרסם בקהילות ישראל בגילויי אהבה מופלגים, שהיה רוחש לכל איש ואשה, ואגדות עם רבות נרקמו מסביב לדמותו הקורנת.

וכך היה אומר רבי משה ליב: אהבת ישראל אמיתית למדתית וזקא מגוי אחד. פעם עברתי ליד מסבאה, שבה הסבו גויים רבים, כשהם זוללים וסובאים ברעש גדול. לפתע ראיתי מעבר לחלון הפתוח שני ערלים, המחבקים ומנשקים זה את זה. שאל גוי אחד את חברו: האמנם, אחי, אתה אוהב אותי באמת? וחברו השיב, כשהוא עוצם עיניו בדבקות: באמת ובתמים אני אוהב אותך נימי לבבי! חזר וקרא הגוי הראשון: איך תאמר, שהנך אוהב אותי בכל נימי לבבך? הרי אינך יודע מה חסר לי! באותה שעה - אמר הרבי מסאסוב - למדתי, שאין אדם מישראל אוהב את חברו באמת, אלא אם הוא יודע מה חסר לו, ומנסה למלא את חסרונו... שבת שלום לכל בית ישראל!

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"דְּבַר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת אֱלֹהִים קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם"

עַל הַכְּתוּב, "דְּבַר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת אֱלֹהִים קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה'", מְפָרֵשׁ רַש"י: "מִלְמַד, שְׁנֵאמְרָה פְּרָשָׁה זו (=פְּרִשְׁת "קְדוּשִׁים") בְּהַקְהָל (=בְּפָנֵי כָל הָעָם), מִפְּנֵי שְׂרׁוּב גּוֹפֵי תוֹרָה תְּלוּיִן בָּהּ. 'קְדוּשִׁים תִּהְיוּ' - הוּוּ פְּרוּשִׁים מִן הָעֲרִיּוֹת... שְׁכַל מְקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא גְדֵר עֲרׁוּה - אַתָּה מוֹצֵא קְדוּשָׁה". וְצָרִיךְ לְהַבִּין, מִדּוּעַ נִאֲמְרָה פְּרָשָׁה זו בְּהַקְהָל (=בְּפָנֵי כָל הָעָם)?

תְּחִילָה, נִקְדָּים לְהַבִּיא מָה שְׁכָתוּב בְּזֵהָר הַקְדוּשׁ ("קְדוּשִׁים" פֶּא, מְתוּרָגִם): "תִּנְא רַבִּי אַבָּא: פְּרָשָׁה זו (=פְּרִשְׁת "קְדוּשִׁים") הִיא כְּלָלוֹת כָּל הַתּוֹרָה, וְחוּתָם אָמַת. בְּפְרָשָׁה זו נִתְחַדְּשׁוּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים בְּעֶשְׂרַת הַדְּבָרוֹת, וְגִזְרֵי וְעוֹנָשִׁים וּמִצּוֹת עֲלִיוֹנוֹת. וְכַאֲשֶׁר הִגִּיעוּ הַחֲבָרִים לְפְרָשָׁה זו - הֵיוּ שְׂמַחִים". וְצָרִיךְ גַּם לְהַבִּין, מִדּוּעַ שְׂמַחוּ כָּל-כָּף הַחֲבָרָא קְדִישָׁא שֶׁל הַתְּנַא רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, כַּאֲשֶׁר הִגִּיעוּ דוֹקָא לְפְרִשְׁת "קְדוּשִׁים"?

נִקְדָּים לְהַבִּיא מָה שְׁכָתוּב אֶצֶל חֲנוּךְ "וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וְאִינְנוּ כִּי לָקַח אֶתוֹ אֱלֹהִים". וְתִרְגֵּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיאֵל (מְבוֹאֵר), שְׁחֲנוּךְ, בְּגִדֵל מְדַרְגָּתוֹ בְּעַבּוּדַת ה', זָכָה לַעֲלוֹת לְשָׁמַיִם בְּעוֹדֵנוּ חֵי, וְנַעֲשֶׂה מְלֶאכֶד מִטְטְרוֹ"ן סַפְרָא רַבָּא. כְּפִי שְׂאוּמֵר יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיאֵל: "וּפְלַח חֲנוּךְ בְּקוֹשְׁטָא קְדָם ה'... וְסָלִיק לְרַקִּיעָא... וְקָרָא שְׁמִיה מִטְטְרוֹ"ן סַפְרָא רַבָּא" (=וְהִלָּךְ חֲנוּךְ בְּאַמַּת לְפָנֵי ה'... וְלָקַחוּ ה' לְשָׁמַיִם... וְקָרָא שְׁמוֹ מִטְטְרוֹ"ן). וּמְפָרֵשׁ עֲנִין זֶה ה"חֲתָם סוֹפְר" (בְּרֵאשִׁית "וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּךְ") וְאוּמֵר, שְׁחֲנוּךְ בְּעוֹדוֹ בְּחַיִּים פָּרַשׁ מִכָּל בְּנֵי אָדָם כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְקַלְקַל מֵהֶם, וְהַתְּבוּדָד עִם הַקַּב"ה בְּיַחּוּדִים עֲלִיוֹנִים בְּקְדוּשָׁה וּבְטָהָרָה. וְלָכֵן זָכָה שֶׁנִּתְעַלָּה לַעֲלוֹת לְשָׁמַיִם חֵי, וְנַעֲשֶׂה מְלֶאכֶד מִט"ט, הַעֲשׂוֹי אִשׁ.

עֲנִין הַפּוֹד מְזָה רֹאִים אָנוּ אֶצֶל אַבְרָהָם אַבִּינוּ. שְׁהָרִי, כִּידוּעַ, אֶצֶל אַבְרָהָם, לְמָרוֹת גְּדוּלָתוֹ וְקְדוּשָׁתוֹ, לֹא מְצִינוּ שְׁעָלָה חֵי לְשָׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה מְלֶאכֶד שֶׁל אִשׁ. וּמִדּוּעַ לֹא?

אֲלֹא הָעֲנִין הוּא שְׂאַבְרָהָם אַבִּינוּ לֹא פָּרַשׁ מִבְּנֵי אָדָם לְהַתְּבוּדָד רַק עִם הַקַּב"ה בְּיַחּוּדִים עֲלִיוֹנִים, אֲלֹא אַדְרָבָא, אַבְרָהָם יָצָא מִבֵּיתוֹ כְּדֵי לְהַתְּחַבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם וְלִקְרָבָם לְה' יִתְבָּרַךְ. שְׁכֹן, אוּמֵר ה"חֲתָם סוֹפְר", שְׂאַבְרָהָם אַבִּינוּ הִשְׁפִּיל לְהַבִּין שְׂאִין זו תְּכִלִּית הַבְּרִיאָה שְׁהָאָדָם יִהְיוּ לְמֶלֶאכֶד חֵי בְּשָׁמַיִם, שְׁהָרִי יֵשׁ לְהַקַּב"ה רַבְבֵי רַבְבוֹת מְלֶאכֶים וּשְׂרָפִים בְּשָׁמַיִם. וְפָרוּר שְׂרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ בְּבְרִיאַת הָאָדָם, שֶׁלֹּא יִתְרַחַק הָאָדָם מִן הַסּוּבְבִים אוֹתוֹ. אֲלֹא לְהִיפֹד, יִתְחַבֵּר עִם בְּנֵי הָאָדָם, כְּדֵי לִקְרָבָם לַעֲבוּדַת ה' וְלַתּוֹרָתוֹ. וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חו"ל, שְׂאֵם הָאָדָם עוֹשֶׂה אֶת רְצוֹן ה', וּמְמַלֵּא אֶת חוּבָתוֹ זו בְּשְׁלִימוֹת, הִנֵּה, לְאַחַר מִיתָתוֹ זוֹכָה הוּא לְהִיּוֹת גְּדוּל גִּיּוֹר יוֹתֵר מִמְּלֶאכֶי הַשְּׂרַת. (עַד כָּאן דְּבָרֵי הַקְדוּשִׁים שֶׁל ה"חֲתָם סוֹפְר").

וּמִכָּאן צָרִיךְ לְהַשְׁפִּיל וְלְהַבִּין כִּי זוֹהִי הַחוּבָה הַמוּטָלַת עֲלֵינוּ, זָרַע אַבְרָהָם, לְלָכַת בְּדַרְכּוֹ הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִנְחִיל לָנוּ אֶת מוֹרְשָׁתוֹ, לְהַתְּחַבֵּר לְבְנֵי הָאָדָם כְּדֵי לִקְרָבָם לַעֲבוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ.

וְאַמְנָם, צְרִיכִים אָנוּ לְהַבִּין, מִדּוּעַ אִם כְּדֵי צוֹתָה הַתּוֹרָה "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ", וּפְרַשׁ רַש"י שְׁזָה לְשׁוֹן פְּרִישׁוֹת? וּמִשְׁמַע מְזָה, שֶׁהַקַּב"ה רוֹצֵה שְׁהָאָדָם יִפְרוֹשׁ לְגַמְרֵי מִכָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְיִתְבוּדָד בְּיַעֲרוֹת וּבְמִדְבָּרוֹת. וְהָרִי זֶה סוֹתֵר אֶת דְּרָכּוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוּ, לְהַתְּחַבֵּר עִם בְּנֵי הָאָדָם כְּדֵי לְלַמְּדָם אֶת דְּרָכֵי ה'.

אוּלָם, הַבִּיאֹר הוּא כְּמוֹ שְׁכָתָב ה"חֲתָם סוֹפְר" (קְדוּשִׁים): "דְּבַר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת אֱלֹהִים קְדוּשִׁים תִּהְיוּ, וּפְרַשׁ רַש"י: 'פְּרָשָׁה זו בְּהַקְהָל נִאֲמְרָה, מִפְּנֵי שְׂרׁוּב גּוֹפֵי תוֹרָה תְּלוּיִן בָּה'.

וַיֵּשׁ לוֹמֵר, עַל-פִּי מָה שְׁכָתָב בְּעַל "חוּבַת הַלְּבָבוֹת" (שַׁעַר הַפְּרִישׁוֹת), בְּגִדֵל מַעֲלַת הַפְּרִישׁוֹת וְהַבְּדִידוֹת, שְׂאִין רְצוֹן הַקַּב"ה לְהִיּוֹת (הָאָדָם) פְּרוּשׁ. דְּהִינוּ, שְׂיִלָּךְ בְּמְקוֹם שְׂאִין אֲנָשִׁים - לְמִדְבָּרִיוֹת וְלִיעָרוֹת... כִּי יֹלֵא תִהְיוּ בְּרָאָה לְשֵׁבֶת יְצָרָה'. אֲלֹא, רְצוֹן ה' יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת (הָאָדָם) אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיוֹת וְלַחֲבֵר בָּהֶם, לְלַמְּדָם בִּינָה וְהַשְׁכָּל בְּתוֹרַת ה'... (וְאַפִּילוּ) שְׂמַמְעַט עֲצָמוֹ (=הָאָדָם) לְהַשְׁלִים עֲצָמוֹ (בְּכָל זֹאת יִתְחַבֵּר עִם הַבְּרִיוֹת לְלַמְּדָם אֶת דְּרָכֵי ה'). וְזֶהוּ שְׂבָאָר כָּאן בְּאוּמֵרוֹ "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ" - שְׁתִּהְיוּ בְּפְרִישׁוֹת, וְנוֹכַל לְטַעוֹת (כָּאן) שְׂעֲנִין פְּרִישׁוֹת הֵינוּ בְּדִידוֹת הַגּוֹף. לְכָד נִאֲמֵר 'דְּבַר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' - הֵינוּ פְּרָשָׁה זו בְּהַקְהָל נִאֲמְרָה, שְׂיִהְיָה פְּרוּשׁ (=הוּא עֲצָמוֹ מִתְאַוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה). אֲבָל (הַתְּכִלִּית הָאֱמִיתִית הִיא, שְׂיִהְיָה) מְעוֹרָב עִם בְּנֵי אָדָם".

וְהִנֵּה, יָדוּעַ מָה שְׂשָׁנֵינוּ בְּגַמְרָא (שְׁבֵת לַג'), שְׂרַשְׁבִּי דְבַר בְּגִנוֹת מְלָכוֹת רוּמִי, וְנִגְזָרָה עָלֵינוּ מִיְתָה. מִיָּד בְּרַח שְׂבִי, וְהַתְּחַבָּא בְּמַעְרָה יֵגִי שְׁנָה, מוּבָדֵל וּמוֹפְרָשׁ מִכָּל בְּנֵי דוֹרוֹ. וְשָׁם, בְּמַעְרָה, זָכָה רַשְׁבִּי לְהַשְׁגָּתוֹ

הגדולה בתורת הנסתר כפי שכתוב בגמרא (שבת לג): (לאחר בריחתם של רשב"י עם בנו מפני הרומיים שרצו להורגם) "אָזְלוּ טָשׁוּ בַמְעַרְתָּא (=התחבאו בתוך מערה), איתרחיש ניסא איברא חרובא ועינא דמיא (=התרחש נס ונברא להם עץ חרובים ומעין מים), והווי משלחי מנייהו והווי יתבי עד שצואריהו בחלא (=והיו פושטים את בגדיהם וישבו עד צוארם בתוך החול). כולי יומא גרסי, בעידן צלווי לבשו מיכסו ומצלו, והדר משלחו מנייהו כי היכי דלא ליבלו (=כל היום עסקו בתורה, ובשעת התפילה לבשו את בגדיהם והתפללו, ואחר פשטו שוב את מלבושיהם כדי שלא יבלו המלבושים, וחזרו לשבת בתוך החול). והיה אליהו זכור לטוב בא אליהם בכל יום פעמיים, ולמד אותם, ולא ידע אדם בהם".

נמצאנו למדים מכאן, כי רשב"י זכה להשגתו הגדולה בתורת הסוד, בהיותו מתבודד במערה עם רבי אלעזר בנו, כשהוא פרוש ומובדל מכל בני האדם. אולם, באותו רגע שאליהו הנביא בשר לו כי מלך רומי מת, והתבטלה גזירת המות עליהם. יצא רשב"י מהמערה והתחבר עם החברא קדישא, כדי ללמד את כל סודות התורה שהשיג במערה. שכן, השפיל הוא ללמוד מדרך של אברהם אבינו, שאין הקב"ה חפץ שיפרשו מהבריות כמו שעשה חנוך, אלא אדרבה רצונו שיתחברו עמהם ללמדם תורה.

ומעתה יומתק לנו להבין את דברי הזוהר הקדוש, שכאשר הגיעו החבריא קדישא של רשב"י לפרשת "קדושים" שמחו מאד. שכן, בזכות פרשה זו, שנאמרה דוקא ב"הקהל" (כדי ללמדנו, שאין לפרוש ולהתבודד מבני האדם, אלא להיפך, להתחבר וללמדם את דרך ה'), בזכות זה יצא רשב"י מהמערה, כדי להתחבר עם החבריא קדישא, ללמדם את תורת הנסתר. (על פי "אורה של תורה" להרח"ק פינחס פרידמן) "קדשים תהיו"

צריך לדעת, שחז"ל תקנו ליטול ידים לפני הסעודה, כדי שלא ישב האדם על שלחנו ויאכל אכילה גסה כמעשה בהמה, אלא יטול ידיו במים קודם האכילה (כמו פהן, המכין עצמו לעבודת בית המקדש), כדי שיִדַע שבשלחן המלך העליון הוא יושב, וצריך לאכול את אכילתו בקדושה, כפהן האוכל בתרומה. והנה, אם היה האדם מקים באמת ובתמים את מצות "קדשים תהיו", דהינו לאכול את סעודתו בקדושה ובטהרה, כי אז לא היה צריך ליטול ידיו לפני ברכת המזון, שהרי הוא אוכל לשם שמים, וכעוסק במצוה נחשב הוא. אולם, בעונותינו הרבים, אין אנו במדרגה זו. שכן, **היצר הרע**, כשמו **ס"מ**, בא ומסמא (=מעור) לנו את העינים, עד שנדמה לנו שאנו אוכלים בקדושה ובטהרה.

על-כן, כדי להסיר מאתנו את היצר, המתעתע בנו, תקנו לנו חז"ל ליטול מים אחרונים לפני ברכת המזון. וזהו שאמרו חז"ל במתק לשונם (ערובין יז): "מפני מה אמרו מים אחרונים חובה? מפני שמלח סדומית יש, שמסמא את העינים". דהינו, מים אחרונים הם כנגד **היצר הרע** (=ס"מ), שהוא בבחינת "מלח סדומית", שמסמא את העינים, וגורם לאדם לחשוב שאכל הוא לשם שמים.

וזהו מה שאמרו חז"ל: "והתקדשתם" - אלו מים ראשונים - שעל-ידי זה שהאדם נוטל את ידיו לפני הסעודה הוא כמכין עצמו לקראת עבודת המקדש, ועל-ידי כך הוא בבחינת "קדשים תהיו". ולכן נכון ומוצדק לומר על זה לשון "והתקדשתם". שכן, הוא עושה פעולה כדי לקדש את עצמו. ואילו "והייתם קדשים" - אלו מים אחרונים, שכאשר האדם נוטל ידיו בסוף הסעודה, הוא מגלה בכך שאינו נופל ברשת **היצר**, שמסמא את עיניו, (על-ידי שגורם לאדם לחשוב שהוא אכל בקדושה ובטהרה) ועל-ידי כך הוא בבחינת "והייתם קדשים".

"שבת" שהוא יום מקודש להתבוננות הרזין (=בסודות התורה)

הגה"ק החיד"א כותב ב"מדבר קדמות" (מעי ק, אות יא), בשם גורי האריז"ל, שהזמן המתאים ביותר ללמוד את תורת **הקבלה/הנסתר** הוא בשבת. וכפי דבריו הקדושים: "**קבלה** יש ללמוד בשבת, והרמז (תהילים צ"ו, ו-ט"ו) 'הוד והדר לפניו)... השתחוו לה' בהדרת קדש' - ראשי תיבות **קבלה**... ובחול (=בימי החול) (יש ללמוד) **הלכה**, כי במזמור הנאמר (בימי) (ה)חול (שם ק, א') (כתוב): 'הריעו לה' **כל הארץ** - ראשי תיבות **הלכה**". וכן כתב הגה"ק, בעל ה"בני יששכר", מהרצ"א, על ספר "סור מרע ועשה טוב" (אות ה'): "לדעתי, יש לרמז מה שאמרו רבותינו ז"ל: 'יין המשמר בענביו'. 'יין' בגמטריה **סוד**". 'המשמר בענביו' - **עניב** ראשי תיבות **עקודים נקודים ברודים**. ובהם נכלל כל סודות הבריאה ותכליתה... ואגב אודיע, ידיד נפשי, **עקודיים נקודיים ברודיים**, בגמטריא **שבת**", שהוא יום מקודש להתבוננות הרזין (=בסודות **התורה**), מעסק העולמות הנ"ל".

"לא תגנבו" (יט' יא)

מסופר על הגאון רבי איסר זלמן מלצר, בעל "אבן האזל", שבזמן שפהן פרצה של העיר סלוצק, הלך פעם לתומו ברחוב. בעוברו על-יד בנין ההולץ ומוקם, כשהוא שקוע בריעיונותיו לפתע נכנס הוא בשגגה לתוך בריכת סיד. נדהם בעל "אבן האזל", וחלחלה אחזה בו: לא על שטנף את מנעליו ומכנסיו, אלא על שנמצא שחסר לקבלן הבנין מעט סיד, השוה פרוטה... ולא הביט הוא על כבודו ומעמדו פרצה הראשי של העיר, ולא עזב את המקום עד שמצא את הקבלן, ופצה אותו על "הנזק", ובקש מחילתו... **שבת שלום לכל בית ישראל!** נא לשמור על קדושת הגיליון!

פְּרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ: קְדוּשִׁים

כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:47

עֲרַשׁ"ק כו' נִיסוֹן תשע"ד (26.4.14)

יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 19:57 ר"ת 20:37

הַפְּטָרָה: "וַיְהִי דְבַר" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

בְּנֵי צִיּוֹן

"קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ"

עַל הַפְּתוּב (ט', ב), "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ", פֶּרֶשׁ הָרַב הַקְּדוֹשׁ, אִישׁ הָאֱלֹקִים, רַבֵּי אֹרֵי מְסִטְרַעֲלִיסק זיע"א, וְאָמַר: הִנֵּה, כְּתוּב בְּגִמְרָא (נִידָה ל"א): "...שְׁלֹשָׁה שׁוֹתְפִין יֵשׁ בְּאָדָם: הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָבִיו וְאָמוֹ – אָבִיו מְזַרְעֵ הַלְבָן, שְׁמִמְנוּ (נוצרים) עֲצָמוֹת וְגִידִים וְצַפְרָנִים, וּמִחַ שְׁבִרָאֵשׁוּ וְלִבָן שְׁבַעֲיָן. אָמוֹ מְזַרְעֵת אָדָם, שְׁמִמְנוּ (נוצרים) עוֹר וּבָשָׂר וְשִׁעָרוֹת וְשַׁחֲוֹר שְׁבַעֲיָן. וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן בּוֹ רוּחַ וְנִשְׁמָה...".

אִם כֵּן, אֹמֵר הַשְּׂרָף רַבֵּי אֹרֵי מְסִטְרַעֲלִיסק, חֲלָקוּ שֶׁל הַקַּב"ה בְּאָדָם הוּא הַנְּשִׁמָּה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא בְּוָדָאֵי בְּשִׁלְמוֹת. שֶׁהָרִי, הִיא חֲלָק מִמְנוּ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ הַקְּדוֹשׁ מִכָּלֵם, וְכֵן גַּם כָּל מַעֲשָׂיו (וַיֵּשׁ לֹמֵר שֶׁזֶהוּ בִּיאֹר הַבְּרָכָה: "אֱלֹהֵי. נִשְׁמָה שֶׁנִּתְּתָ בִּי טְהוּרָה הִיא". וּמִפְּרֶשׁ וְאֹמֵר אֵת הַטַּעַם לְכֵן שֶׁהִיא טְהוּרָה: שֶׁהָרִי, "אֵתָה בְּרָאָתָה. אֵתָה יִצְרָתָה. אֵתָה נִפְחָתָה בִּי" – כִּי הִיא חֲלָקוּ שֶׁל הַקַּב"ה. אִם כֵּן, בְּוָדָאֵי שֶׁהִיא טְהוּרָה, בְּלֵי פָגָם). וְאוּלָם, חֲלָקִים שֶׁל הַהוֹרִים, הַגּוֹף הַגְּשָׁמִי, הַנִּמְשָׁךְ לְתַאוֹת הָעוֹלָם, אֵינּוּ בְּשִׁלְמוֹת, וְלִכֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְיָרָא מִצַּד הַגּוֹף, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִבִּיא אוֹתוֹ לִידֵי חֲטָא.

וְזֶהוּ שְׂאוֹמֵר הַקַּב"ה לָנוּ: "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ" – מִצַּד הַנְּשִׁמָּה, שֶׁהִיא חֲלָקוּ שֶׁל הַקַּב"ה אֵתֵם יְכוּלִים לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים, שֶׁהָרִי "כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם". אֲבָל "אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ" – כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְפַחַד מִהַגּוֹף, שֶׁהוּא הַחֲלָק שֶׁל אָמוֹ וְאָבִיו, כְּדֵי שֶׁזֶה לֹא יִמְשׁוֹךְ אוֹתוֹ לְתַאוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, חֲלִילָה.

וְהִנֵּה, בְּרוּר לְכָל יִצִּיר חַי, שֶׁהַקַּב"ה הוּא זֶה שֶׁבְּרָא אֵת הָאָדָם – גַּם אֵת הַגּוֹף וְגַם אֵת הַנְּשִׁמָּה – וְכִמוֹ שְׁאֵנוּ אֹמְרִים בְּנוֹסַח הַסְּלִיחוֹת "הַנְּשִׁמָּה לָךְ וְהַגּוֹף פִּעֲלָךְ". שֶׁהָרִי, מִי יְכוּל לְבְרוּא בְּפוּחוֹת עֲצָמוֹ אֲפִילוֹ גְּרָגִיר אֶחָד שֶׁל חוּל? וְכִבֵּר אָמְרוּ חו"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה יד', ט'): "(ש')עַל כָּל נְשִׁימָה וְנְשִׁימָה שֶׁהָאָדָם נוֹשֵׁם, (הוּא) צָרִיךְ לְקַלֵּס (=לְהִלֵּל) לְבוֹרָא, מָאִי טַעְמָא (=וּמְדוּעַ)? (שְׁכָן, כְּתוּב) 'כָּל הַנְּשִׁמָּה תִּהְלֵל יְה'. (אֵל תִּקְרָא 'כָּל הַנְּשִׁמָּה', אֱלָא) 'כָּל הַנְּשִׁמָּה תִּהְלֵל יְה'. אִם כֵּן, אֵיךְ יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת, שֶׁשְׁלֹשָׁה שׁוֹתְפִים יֵשׁ בִּיצִירַת הָאָדָם? הֲלֹא אֵין הָאָדָם מְסוּגָל לְנִשְׁוֹם אֲפִילוֹ נְשִׁימָה אַחַת בְּפוּחוֹת עֲצָמוֹ. וְכָל שְׁכָן שְׂאֵינּוּ מְסוּגָל לְיִצְוֹר אֵת גּוֹף הוֹלֵד בְּפוּחוֹת עֲצָמוֹ. אִם כֵּן, אֵיךְ אָמְרוּ חו"ל: "שְׁלֹשָׁה שׁוֹתְפִין יֵשׁ בְּאָדָם: הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָבִיו וְאָמוֹ?"

אֱלָא, שֶׁהַבְּאוֹר הוּא, שֶׁהַקַּב"ה, בְּגִדְל עֲנוּתוֹנוֹ, מַחְשִׁיב אֵת הָאֵב וְאֵת הָאֵם כְּאִילוֹ הֵם שׁוֹתְפִים לוֹ בִּיצִירַת הוֹלֵד, וְהֵם כְּבִיכוּל נוֹתְנִים לְאָדָם אֵת הַגּוֹף הַחוּמְרִי.

אִם כֵּן, צְרִיכִים אָנוּ לְהִבִּין עִמָּךְ עֲנִין זֶה: מְדוּעַ מַחְשִׁיב הַקַּב"ה אֵת הָאֵב וְהָאֵם כְּשׁוֹתְפִים לוֹ בִּיצִירַתוֹ שֶׁל הָאָדָם? וַיֵּשׁ לֹמֵר שֶׁזֶהוּ חֲסֵד גְּדוֹל וְנִפְלָא שֶׁעָשָׂה הַקַּב"ה עִמָּנוּ, לְהַחְשִׁיב אֵת הָאֵב וְהָאֵם כְּשׁוֹתְפִים שְׁלוֹ, כְּבִיכוּל, לְיִצִּירַת הַצְּאֲצָאִים. שְׁכָן, כִּידוּעַ לְהוֹרִים יֵשׁ אַחֲרֵיזוֹת גְּדוּלָה וְכִבְדָּה לְחַנּוּךְ אֵת צְאֲצָאֵיהֶם לְתוֹרָה וְלַעֲבוּדַת ה'. וְכִבֵּר אָמְרוּ חו"ל (סוֹפָה נו'), עַל מְרִים בַּת בִּילְגָה, שֶׁהִיָּתָה מִמְשַׁפַּחַת כְּהֻנִּים, וְהַמִּירָה אֵת דָּתָהּ. וְכֹאֲשֶׁר שְׁמַעוּ חֲכָמִים דְּבַר זֶה קָנְסוּ אֵת כָּל מְשַׁמְרַת הַכְּהֻנִּים שֶׁל מְשַׁפַּחְתָּהּ, שֶׁלֹּא יִכְלוּ לְבוֹא לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְתִמְהוּ שֵׁם חו"ל, מְדוּעַ קָנְסוּ אֵת כָּל מְשַׁמְרַת הַכְּהֻנִּים עַל דְּבַר מְרִים בַּת בִּילְגָה שְׁחֲטָאָה? וְכִפִּי לְשׁוֹן הַגִּמְרָא "מִשׁוּם בְּרִתָּא קָנְסִינָן לִיה לְדִידִיה?" (=בְּגִלָּל הַבַּת צְרִיכִים אָנוּ לְקַנּוֹס אֵת הַהוֹרִים?). וּמִתְרַץ שֵׁם אַבְיִי, וְאֹמֵר: "אֵין. כְּדָאֲמְרִי אֵינְשִׁי: שׁוֹתָא דִּינוּקָא בְּשׁוּקָא, אוֹ דְאָבוּהָ אוֹ דְאִמִּיהָ" (=כֵּן. כִּיּוֹן שְׁמָה שֶׁהִתִּינוּק מְדַבֵּר בְּשׁוּק, הוּא מַחְינּוּךְ הָאֵב אוֹ מַחְינּוּךְ הָאֵם). לְפִי זֶה יִחַרַד הָאָדָם, וְתַפֵּל עָלָיו אֵימָתָה וּפְחָד, אֵיךְ מְסוּגָלִים הַהוֹרִים, שֶׁהֵם רַק קְרוּצִי-חֲמֹר, לְקַבֵּל אַחֲרֵיזוֹת כְּזוֹת, לְגִדְל אֵת צְאֲצָאֵיהֶם כְּרֵאוּי, כְּדַת וְכִדִּין, לְתוֹרָה, לְמַצּוֹת וְלַמַּעֲשִׂים טוֹבִים.

וְלִכֵּן, הַתִּירוּץ הוּא, שְׁמַטְעַם זֶה עָשָׂה הַקַּב"ה אֵת עֲצָמוֹ כְּבִיכוּל שׁוֹתְף עִם הַהוֹרִים בִּיצִירַת הוֹלֵד. שְׁכָן, כְּשִׁישׁ לְהוֹרִים שׁוֹתְף כְּמוֹ הַקַּב"ה, שֶׁהוּא כָּל-יְכוּל, הֵם מִתְחַזְּקִים בְּרוּחָם וּמְקַבְּלִים עִידוּד מִכֵּן. שֶׁהָרִי, בְּוָדָאֵי שֶׁעַל שׁוֹתְף

כִּזָּה אֶפְשֶׁר לְסַמוֹךְ, שִׁיִּסִיעַ לָהֶם בְּגִידוֹל וּבְחִינוּף הַיְלָדִים. (עַל פִּי "אוֹרֵה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְהוֹ"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)
"וְאַהֲבַת לְרַעַף כְּמוֹךְ"

בְּגִמְרָא (שֶׁבֶת לֵא) מְסוֹפֵר עַל נְכָרֵי אֶחָד שֶׁבָּא לִפְנֵי שְׂמַאי. וְאָמַר לוֹ, לְמַדְנִי אֵת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ, כְּשֶׁאֲנִי עוֹמֵד עַל רֶגֶל אַחַת. דְּחָפוּ שְׂמַאי בְּאֵמַת הַבְּנִין שֶׁבִידוּ. אֲבָל כְּשֶׁבָּא אוֹתוֹ גַּר לְהִלֵּל, נָתַן לוֹ הִלֵּל עֲצָה נִפְלְאָה, וְאָמַר לוֹ: "דְּעֲלֶיךָ סֵנִי, לְחִבְרֶיךָ לֹא תַעֲבִיד (=מָה שֶׁשָּׂנוּא עֲלֶיךָ) – אֵל תַּעֲשֶׂה לְחִבְרֶיךָ), וְזוּהִי מִצְוֹת: "וְאַהֲבַת לְרַעַף כְּמוֹךְ", וְ"זוֹ כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ".

הַמְּגִיד מְדוּבְנָא זִיע"א מְסַבֵּיר, שְׂמָה שֶׁהַתְּכּוֹן הִלֵּל הִזְקֵן, בְּאוֹמְרוֹ "מָה שֶׁשָּׂנוּא עֲלֶיךָ – אֵל תַּעֲשֶׂה לְחִבְרֶיךָ" הוּא עַל הַיִּצְרַר הָרַע. דְּהֵינּוּ "מָה שֶׁשָּׂנוּא עֲלֶיךָ" – הוּא הַיִּצְרַר הָרַע, שֶׁהוּא שְׂנוּא עַל כָּל אֶחָד – אוֹתוֹ אֵל תַּעֲשֶׂה לְחִבְרֶיךָ. אֵל תַּתְּחַבֵּר אִיתוֹ, וְאֵל תִּתֵּן לוֹ דְרִיסַת רֶגֶל בְּקִרְבֶּיךָ, וּמִמִּילָא בְּרַגְעַ שְׂתַקִּים אֵת זֹאת – זוֹ כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ! בְּעֵגֶן זֶה, הִרְהוֹ"ק רַבִּי בּוֹנִים מִפְּשִׁיסְחָא זִיע"א אָמַר פֶּעַם לְחַסִּידָיו, שְׂאֵת הַיִּצְרַר הָרַע צְרִיכִים לְרֹאוֹת בְּדַמְיוֹן, כְּמוֹ רוֹצֵחַ, הָעוֹמֵד לְפָנֶיךָ וּבִידוֹ גֵּרוֹן, וְהוּא מוֹכֵן בְּכָל רֶגַע תְּמִיד לְהַתִּיז אֵת רֹאשְׁךָ... שְׂאֵל אוֹתוֹ אֶחָד מִן הַחִסִּידִים: רַבֵּנוּ, וְאִם קִשָּׁה לְצִיר וּלְדַמְיֵן כֶּךָ אֵת הַיִּצְרַר, מָה עוֹשִׂים? עֲנֵה מִיַּד הָרַב: "סִימֵן שֶׁהַיִּצְרַר כְּבָר הַתִּיז אֵת רֹאשְׁךָ מֵעֲלֶיךָ!".
"וְאַהֲבַת לְרַעַף, כְּמוֹךְ אֲנִי ה'"

עַל הַפְּתוּב בְּתֵהִילִים (קכ"א, ה'), "ה' צִלְךָ עַל יַד יְמִינֶךָ", אוֹמֵר הַבַּעַשׂ"ט הַקְּדוֹשׁ זִיע"א, שֶׁהַקַּב"ה נוֹהֵג עִמָּנוּ בְּמִידָה כְּנֶגְדַּ מִידָה, וְהוּא "הַצֵּל" שְׁלֶיךָ. וְלָכֵן, כְּפִי שֶׁהַצֵּל שְׁלֶיךָ "עוֹקֵב" אַחַר פְּעוּלוֹתֶיךָ וְתַנּוּעוֹת גּוֹפֶיךָ. כֶּךָ גַּם הַקַּב"ה הוּא "צִלְךָ", וּמִתְנַהֵג אִתְךָ, כְּפִי שְׂאֵתָה נוֹהֵג עִם חֲבֵרֶיךָ. אִם אַתָּה גּוֹמֵל חֲסָדִים, וְאוֹהֵב אֵת חֲבֵרֶיךָ אֶפְיָלוּ כְּשֶׁאֵינָם רְאוּיִים לְאַהֲבָה, גַּם הַקַּב"ה יִגְלֶה כְּלַפֵּיךָ אַהֲבָה גַּם אִם אַתָּה לֹא רְאוּי לְכֶךָ... וְזוּהִי שְׂכַתוּב, "וְאַהֲבַת לְרַעַף" – שְׂאִם תִּגְלֶה אַהֲבָה לְרַעַף תְּמִיד בְּכָל מְצַב, אִזּוֹ "כְּמוֹךְ אֲנִי ה'", אִךְ הַקַּב"ה יִתְנַהֵג כְּמוֹךָ, וְיִגְלֶה כְּלַפֵּיךָ אַהֲבָה בְּכָל מְצַב... מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם וְהַדְרַת פְּנֵי זִקְוֹן (יט' ל"ב)

חֲכָמֵינוּ זצ"ל אָמְרוּ בְּמַסְכַּת קִידוּשֵׁין (לג', ע"ב): "כָּל תְּלָמִיד חָכֵם, שְׂאִינוֹ עוֹמֵד בְּפָנֵי רַבּוֹ – נִקְרָא רָשָׁע, וְאִינוֹ מְאָרִיךְ יָמִים". וְאִם כֶּךָ נֶאֱמַר עַל תְּלָמִיד חָכֵם, קָל וְחֹמֵר (=עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה) הוּא לְמַתְפַּלְלִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שִׁישׁ בָּהֶם שְׂמֻזְלֻזִלִים בְּכַבּוֹד הָרַב, וְאֵינָם קָמִים לְכַבּוֹד רַבָּם, וְשׁוֹכְחִים שֶׁהָרַב הוּא בְּעֵצֶם סִפֵּר תּוֹרָה חַי, וְגַם תּוֹרָה שְׁבַע־פַּה גַּם יָחַד. וְהַעִיר עַל-כֶּךָ הַגְּאוֹן רַבִּי מִשֶּׁה סוֹפֵר, בְּעַל הַ"חֲתָם סוֹפֵר": בְּעֵנֶשׁ נִקּוּב זֶה עַל הָאָדָם – שְׂאִינוֹ מְאָרִיךְ יָמִים – יֵשׁ מִידָה כְּנֶגְדַּ מִידָה. שְׂכֵן, הָאָדָם שְׂאִינוֹ עוֹמֵד בְּפָנֵי רַבּוֹ – רְאוּי לוֹ שְׂלֵא יֵאָרִיךְ יָמִים, וְכֶךָ לֹא יִזְכֶּה שְׂאַחֲרַיִם יִקְיָמוּ בּוֹ אֵת מִצְוֹת הַתּוֹרָה "מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם"...
"וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֵת אַחֲתוֹ... וְרָאָה אֵת עֲרוֹתָה... חִסָּד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעִינֵי בְנֵי עַמָּם"

בְּסִפֵּר "אוֹצֵר שִׁיחַת צְדִיקִים" מְסוֹפֵר, שֶׁפֶּעַם הָיָה בְּעִיר פְּרָאג אִישׁ עֲשִׂיר, שֶׁהָיָה רָשָׁע גְּמוּר וּבַעַל תַּאֲוָה גְּדוֹל. יוֹם אֶחָד נִהְפָּךְ עָלָיו הַגִּלְגָּל, וְיָרַד אוֹתוֹ רָשָׁע מִנְּכֶסֶיו. בְּצֵר לוֹ נָסַע רָשָׁע זֶה לְהַגַּה"ק בְּעַל הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה" זִיע"א, לְחָלוֹת פְּנִיו, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ שִׁיתֵּן לוֹ מִכְּתָב הַמְּלָצָה, כְּדִי שִׁיתְּמַכּוּ בּוֹ בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם שֶׁיִּגִיעַ לָשָׁם.

הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה", שֶׁיָּדַע מִי עוֹמֵד לְפָנָיו, לֹא רָצָה לְתַת לוֹ מִכְּתָב הַמְּלָצָה. אִךְ לְאוֹתוֹ רָשָׁע הִיָּתָה מִשְׁפָּחָה גְּדוֹלָה וְנִכְבְּדָה מְאֹד, וְלֹא הָיָה יָכוֹל הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה" לְהַשִּׁיב אֵת פְּנֵיו רִיקָם. מָה עָשָׂה? לְקַח פִּיסַת נֵיָר, וְכָתַב עָלָיו בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "הַמְּחִזִּיק בְּשִׁטְרָה זֶה הוּא מִתּוֹשְׁבֵי עִירוֹנוּ, וְרְאוּי לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ חֶסֶד שֶׁל קְדוּשִׁים". יָצָא אוֹתוֹ רָשָׁע מִבֵּיתוֹ שֶׁל הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה" שְׂמֵחַ וְטוֹב-לֵב, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהָיָה מְגִיעַ הָיָה מְרָאָה אֵת הַתְּעוּדָה מִהַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה", וְהָיו חוֹלְקִים לוֹ כְּבוֹד, וְנוֹתְנִים לוֹ צְדָקָה מְנָה אַחַת אֶפְסִים. פֶּעַם אַחַת נִקְלַע אוֹתוֹ רָשָׁע לְעִיר, שֶׁהָיו בָּהּ רַבִּים מִתְּלָמִידָיו שֶׁל הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה". וְכִשְׂרָאוּ אֵת הַתְּעוּדָה שֶׁבִּידוֹ תְּמָהוּ מְאֹד עַל לְשׁוֹן רַבָּם, שְׂכַתְּבָ שֶׁם "חֶסֶד שֶׁל קְדוּשִׁים". שְׂכֵן, וְכִי מָהוּ אוֹתוֹ חֶסֶד שֶׁל קְדוּשִׁים? קָם תְּלָמִיד אֶחָד, שֶׁהִפִּיר אֵת אוֹתוֹ רָשָׁע וּבַעַל תַּאֲוָה, וְגִלֶּה לְחִבְרָיו אֵת "פְּנֵי הַלוֹט" שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע. וּמִיַּד הַסִּבִּיר לְחִבְרָיו אֵת כְּוֹנַת הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה". הִנֵּה, אָמַר לָהֶם, בְּפִרְשַׁת "קְדוּשִׁים" כְּתוּב: "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח חֶרְפָּה. וְזוּהִי כְּוֹנַת הַ"נוֹדַע בִּיהוּדָה": שִׁיעֲשׂו עִם רָשָׁע זֶה "חֶסֶד שֶׁל קְדוּשִׁים" – דְּהֵינּוּ, שְׂרָאוּי אוֹתוֹ רָשָׁע לְחֶרְפָּה. וּבְאֵמַת כֶּךָ קִיָּמוּ בּוֹ...

שֶׁבֶת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! נָא לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!

פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ: קְדוּשִׁים

כְּנִיסַת הַשְּׁבֵת: 18:47

עֲרַשׁ"ק כו' נִיסוֹן תשע"ד (26.4.14)

יְצִיאַת הַשְּׁבֵת: 19:57 ר"ת 20:37

הַפְּטָרָה: "וַיְהִי דְבַר" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וְאֶהְבֵּת לְרַעַף כְּמוֹךְ אֲנִי ה'" (יט' יח')

בְּפִרְשָׁתְנוּ, פְּרִשְׁת "קְדוּשִׁים", אָנוּ לְמִדִּים עַל אַחַת הַמִּצְוֹת הַכִּי חֲשׁוּבוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבְרוּ – "וְאֶהְבֵּת לְרַעַף כְּמוֹךְ" – וּכְפִי שֶׁמִּבִּיא רש"י זצ"ל אֵת דְּבַרֵי חז"ל (תורה כהנים): "וְאֶהְבֵּת לְרַעַף כְּמוֹךְ – אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: זֶה כָּלֵל גְּדוֹל בְּתוֹרָה".

אוֹלָם, יֵשׁ לֹמֵר מֶה שְׁאָמְרוּ חז"ל, שֶׁמִּצְוָה זוֹ שֶׁל "וְאֶהְבֵּת לְרַעַף כְּמוֹךְ", חוֹבָה לְקַיְמָה לֹא רַק בֵּין אָדָם לְחֵבְרוּ, אֲלָא גַם בֵּין הָאָדָם לְרַעֲיָתוֹ וּבֵת זִוְגוֹ לְחַיִּים. עַל-כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְאֹהֲבֵי וּלְכַבֵּד אֶת אִשְׁתּוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ, וְאֵף יוֹתֵר מִכֵּךְ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חז"ל (סנהדרין עו'): "הָאוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ כְּגֹפּוֹ, וְהַמְכַבְּדָהּ יוֹתֵר מִגּוּפוֹ, וְהַמְדַרְיֵךְ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְהַמְשִׂיאִם סְמוּךְ לְפָרְקָם (=קְרוֹב לְזִמְן הַבְּגָרוּת) – עָלָיו הַכְּתוּב אוֹמֵר (איוב ה', כד'): 'וַיִּדְעַתְּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה' (=הַקֵּב"ה, שֶׁשָּׂמוּ שְׁלוֹם, שׁוֹכֵן בְּבֵיתָךְ).

וְעוֹד הוֹסִיפוּ וְאָמְרוּ חז"ל בְּגִמְרָא (ב"מ נט'): "...לְעוֹלָם יֵהָא אָדָם זֶהִיר בְּכַבוֹד אִשְׁתּוֹ. שְׂאִין בְּרַכָּה מִצְוִיָּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם, אֲלָא בְּשִׁבִיל אִשְׁתּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית יב'): 'וְלֹאֲבָרָם הֵיטִיב (הַקֵּב"ה) בְּעִבּוּרָהּ (=בְּזִכּוֹת שְׂרָה). וְהִינּוּ דְאָמַר לְהוּ רַבָּא לְבָנֵי מַחֲזָא (=וְזֶהוּ שְׁאָמַר רַבָּא לְבָנֵי מַחֲזָא): אוֹקִירוּ לְנִשְׂיֵיכּוֹ כִּי הֵיכִי דְתַתְּעִתְרוּ... (=כְּבָדוֹ אֶת נִשְׁוֵיתֵיכֶם כְּדֵי שֶׁתַּתְּעִשְׂרוּ).

מְבוֹאֵר מְכַאן, כִּי עֵיקַר הַבְּרַכָּה בְּבֵיתוֹ שֶׁל הָאָדָם הִיא בְּזִכּוֹת אִשְׁתּוֹ, כְּפִי שְׁאָמַר הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם (משלי יח, כב'): "מִצָּא אִשָּׁה – מִצָּא טוֹב, וַיִּפַּק רִצּוֹן מֶה".

וְהִנֵּה, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ, עֵיקַר הַבְּרַכָּה בְּבֵיתוֹ שֶׁל הָאָדָם הִיא בְּזִכּוֹת שֶׁהָאָדָם זֶהִיר בְּכַבוֹד אִשְׁתּוֹ. וְצָרִיכִים אָנוּ לְדַעַת, מִדּוּעַ כָּל הָאוֹהֵב וְהַמְכַבֵּד אֶת אִשְׁתּוֹ זֹכֵה לְעִשְׂרֵי וּלְבְּרָכוֹת?

וַיֵּשׁ לֹמֵר מֶה שֶׁכְּתוּב בְּגִמְרָא (יבמות סג'): "אֲשַׁכְּחִיָּה (=פְּגִשׁ) רַבִּי יוֹסִי לְאֵלֵיהּ (הַנְּבִיא). אָמַר לוֹ (רַבִּי יוֹסִי לְאֵלֵיהּ): כְּתִיב 'אֶעֱשֶׂה לוֹ עֲזָר', (וְאִם כֵּךְ) בְּמָה (הָאִשָּׁה) עֲזָרְתָּ לְאָדָם? אָמַר לוֹ (אֵלֵיהּ הַנְּבִיא לְרַבִּי יוֹסִי): אָדָם מִבִּיא חֵיטִין (לְבֵיתוֹ), חֵיטִין כּוֹסִס (=הָאִם הוּא טוֹחֵן אֶת הַחֶטָּה)? (מִבִּיא) פִּשְׁתָּן, פִּשְׁתָּן לּוֹבֵשׁ (=הָאִם הוּא טוֹוֶה אוֹתָם לְבַגְדִּי)? לֹא נִמְצְאָת (הָאִשָּׁה) מְאִירַת עֵינַיִם (לְבַעֲלָהּ) וּמַעֲמִידָתוֹ עַל רַגְלָיו?".

וּפִרְשׁ הַ"קֶּרֶן דּוּד" (חיי שרה) אֶת הַכְּתוּב בְּגִמְרָא, וְאָמַר: אִם הָאִשָּׁה לֹא תִסִּיעַ לְבַעֲלָהּ בְּהַכְנַת כָּל צָרָפֵי הָעוֹלָם הַזֶּה (וְהַבַּעַל יִצְטָרֵךְ, לְטַחֵן וּלְבָשֵׁל וּלְהַכִּין אֶת כָּל צָרְכָיו), כִּי אִזּוֹ לֹא יִהְיֶה לוֹ זִמְן לְעִסּוֹק בְּתוֹרָה.

אֲבָל, עַל-יְדֵי שֶׁהָאִשָּׁה מְסִיעַת לוֹ וְטוֹרַחַת בְּעֵנְיֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, מִמִּילָא הַבַּעַל יִכּוֹל לְעִסּוֹק בְּתוֹרָה. וְזֶהוּ שְׁאָמַר אֵלֵיהּ לְרַבִּי יוֹסִי בְּמַתְק לְשׁוֹנוֹ שֶׁהָאִשָּׁה: "נִמְצְאָת מְאִירַת עֵינַיִם" – שֶׁכֵּן עַל-יְדֵהּ הוּא זֹכֵה לְבַעֲלָהּ לְאוֹר הַתּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי כֵךְ "וּמַעֲמִידָתוֹ עַל רַגְלָיו".

עַל-פִּי זֶה מְבַאֵר הַ"קֶּרֶן דּוּד" אֶת הַכְּתוּב בְּגִמְרָא (סוטה יז'): "דְּרִישׁ (=דְּרַשׁ) רַבִּי עֲקִיבָא: אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ – שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶן". וּפִרְשׁ רש"י, שְׂכִינָת רַבִּי עֲקִיבָא הִיא שֵׁם יְה' בֵּינֵיהֶם – י' אֲצֵל אִישׁ ו-ה' אֲצֵל אִשָּׁה. וְצָרִיכִים אָנוּ לְדַעַת, מִדּוּעַ דּוֹקָא אוֹתִיּוֹת אֵלּוּ, יְה', מִשֵּׁם ה' יִתְבַּרְךָ, נִמְצְאוֹת בְּתוֹךְ אִישׁ וְאִשָּׁה?

וְתַרְזֵי הַ"קֶּרֶן דּוּד", וְאָמַר, שֶׁהִנֵּה כְּתוּב (ישעיה כו, ד'): "...כִּי בֵּיה, ה' צוֹר (=צִיר) עוֹלָמִים". וּמְבוֹאֵר בְּגִמְרָא (מְנַחוֹת כט'), שֶׁהַקֵּב"ה צוֹר/צִיר וּבָרָא אֶת הָעוֹלָמוֹת בְּאוֹתִיּוֹת "יְה": הָעוֹלָם הַבָּא נִבְרָא בְּאוֹת י', וְהָעוֹלָם הַזֶּה נִבְרָא בְּאוֹת ה' (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם" – אֵל תִּקְרָא "בְּהַבְּרָאָם", אֲלָא ב-ה' בְּרָאָם).

וּלְפִי זֶה מְבוֹאֵר, מִדּוּעַ הִשְׂרָה הַקֵּב"ה דּוֹקָא אֶת הַשֵּׁם יְה' אֲצֵל הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה. שֶׁכֵּן, הָאוֹת י' אֲצֵל הָאִישׁ בָּאָה לְרַמּוֹ שֶׁהָאִישׁ צָרִיךְ לְעִסּוֹק בְּעֵנְיֵי הָעוֹלָם הַבָּא – דְּהִינּוּ, לְעִסּוֹק בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת. וְאֵילּוּ הָאוֹת ה', שֶׁהִיא אֲצֵל הָאִשָּׁה, בָּאָה לְרַמּוֹ שֶׁהִיא צָרִיכָה לְסִיעַ לְבַעֲלָהּ בְּהַכְנַת עֵנְיֵי הָעוֹלָם הַזֶּה.

וְהִנֵּה, מְבוֹאֵר בְּגִמְרָא (יבמות סב'): "כָּל אָדָם שְׂאִין לוֹ אִשָּׁה... שְׂרוּי בְּלֹא תּוֹרָה". נִמְצָא, שֶׁבְּלֹא אִשָּׁה, הַמְכִינָה

והמבשלת והטורחת בשבילו בכל עניני העולם הזה, אין האדם יכול לעסוק בתורה, וממילא אין לו את הפרכות הבאות בזכות התורה.

לפי זה מבואר היטב מאמר חז"ל: "...לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו. שאין פרכה מצויה בתוך ביתו של אדם, אלא בשביל אשתו... והיגו דאמר להו רבא לבני מחוזא (=וזהו שאמר רבא לבני מחוזא): אוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו..." (=כבדו את נשותיכם כדי שתתעשרו). כיון שהאדם זוכה לפרכות רק בזכות אשתו, הטורחת והמבשלת, ועל-ידי כך מאפשרת לו לעסוק בתורה ולקבל את שכר התורה בעולם הזה. ולכן, נמצא שכל הפרכות שזוכה להן האדם – הן בזכות אשתו.

ועל-כך אמר החכם מכל אדם (משלי יח, כב): "מצא אשה מצא טוב", ואין טוב אלא תורה, (שנאמר: "כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזבו"), שעל-ידי האשה זוכים לטוב – גם לתורה הנקראת טוב, וגם לכל הפרכות שמקבלים כל העוסקים בה. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

"מרבה בשר מרבה רמה" (פרקי אבות ב' ז')

על הכתוב בפרקי אבות "מרבה בשר מרבה רמה", אומרים חז"ל, שצריך האדם לדעת שנשמתו חצובה ממקור הקדש, והיא חלק אלוה ממעל, והיא הדבר הכי יקר שיש לו, וערפה לא יסולא בפז וביהלומים. ולכן צריך האדם לשמור על נשמתו מכל משמר, לבל ילכלך ויטנף אותה **בעונות ובחטאים**, ובודאי חייב הוא לקימה ולהחיותה על-ידי "מאכל ומשקה", שהם דברי תורה ומעשים טובים.

ועוד אומרים חז"ל אל ישקיע האדם את רב זמנו בגופו ובהיצוניותו. באכילה ובשתיה, עד שנעשה שמן ובעל-בשר, הוא מרבה עליו את **הרמה בקבר**, כפי שכתוב: "מרבה בשר מרבה רמה".

ואל יאמר האדם: וכי מה אכפת לי? שהרי אני מת ואין אני מרגיש בכך. שכן, אומרים חז"ל (מסכת שבת יג' ע"ב): "קשה **הרמה למת**, כמחט בבשר החי".

ויש להוסיף מה שכתוב בפרקי אבות (ד, ד): "רבי לויטס איש יבנה אומר... שתקות אנוש **רמה**". ופרש ה"ערכי נחל", שה**רמה** מקוה ומיחלת שהאדם יהיה בריא ושמן, כדי שיהיה לה די לאכול ממנו. והדבר דומה לאדם, המפטם בהמה כדי שתהיה שמנה לשוחטה. האם יתכן לומר שהבהמה מקוה להשמין? ודאי שלא כן, אלא בעל הבית שלה מקוה שתשמין, כדי שיהיה לו יותר בשר לאכול.

כך **הרמה**, שהיא בעלת הבית על גוף האדם, מקוה וממתינה לבשר גופו לאחר מותו. ולכן, מה שכתוב "תקות אנוש **רמה**", אין הפונה לתקותו של האדם, אלא תקות **הרמה**, המחפה לאדם בקבר.

"לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו" (יט' יא')

הצדיק רבי משה צבי ורטהיים עשה פעם את השבת בעירה אחת, בסביבת מקום מגוריו בסוארן שבפודוליה. לאחר שהבדיל על הכוס במוצאי שבת, נכנס אליו בחור יהודי, וספר בקול בכי, שהוא משמש כמשרת אצל מוכר יין אחד, וזה שנים שהוא אוסף פרוטה לפרוטה, כדי לבנות לו בית מגורים, ועתה אבד לפתע כל כספו. רבי משה צבי הרגיע את הבחור המבוהל, ובקש לשמוע מפיו פרטים נוספים בענין הכסף שאבד לו במקום עבודתו.

אמר הבחור לרבי: "הטמנתי את הכסף בערב שבת בין חביות היין, והנה, מקודם באתי להוציא את כספי, ופרוטה שחוקה אחת לא מצאתי שם!"

מיד שלח הצדיק לקרוא למוכר היין, ואמר לו: "כיון שאתה טוען שאין לך יד בממון שאבד למשרת שלך, יש מקום לחשוש שכספו נגנב על-ידי נוכרי. ואם כך הדבר, אזי כל יינה הוא "נסך", ואסור לכל אדם מישראל לשתותו". תוך כדי דיבור, צוה הרבי למשרתו, שיכריז בכל בתי הפנסת, שיינו של אדם זה הוא "נסך", ואין לקנותו בשום פנים ואופן.

כשראה מוכר היין שנגלע לעסק ביש, וכי הוא עלול להפסיד ממון רב אם יינותו יאסרו ברבים, הודה באזני הרב, שאמנם הוא הוא שגנב את כספי משרתו. מיד מהר הוא לביתו, והביא את צרור הכסף הגנוב, שהופר על-ידי בעליו. רק אז הורה הצדיק מסוארן לבטל את האיסור שהוציא לפני-כן על אוצרות היין של האישי...

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: קְדוּשִׁים

כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:47

עֲרַשׁ"ק כו' נִיסוֹן תשע"ד (26.4.14)

יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 19:57 ר"ת 20:37

הַפְּטָרָה: "וַיְהִי דְבַר" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וַאֲהַבְתָּ לְרַעַף כְּמוֹךָ אֲנִי יְהוָה" (יט' יח')

עַל מִצְוָה זוּ – "וַאֲהַבְתָּ לְרַעַף כְּמוֹךָ אֲנִי יְהוָה" – אוֹמֵר הַרְה"ק כ"ק מֶרֶן הַשָּׂר שְׁלוֹם מִבְּעֶלְזָא זִיע"א, כִּי עַל-יְדֵי אֲהַבַת חֲבָרִים "מְמַתִּיקִים" אֶת הַדִּין, וְהוֹפְכִים אֶת הַשֵּׁם "אֱלֹהִים" (שֶׁהוּא מִידַת הַדִּין) לְשֵׁם "יְהוָה" (שֶׁהוּא מִידַת הַרְחָמִים). וְדַבֵּר זֶה, אוֹמֵר הַרְה"ק מִבְּעֶלְזָא, רְמוּזוֹ בְּפִסּוּק "וַאֲהַבְתָּ לְרַעַף כְּמוֹךָ אֲנִי יְהוָה". שָׁכַן, אִם תֹּאחֲבֵב אֶת חֲבֵרְךָ בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים, אִז "כְּמוֹךָ", שֶׁהוּא בְּגִימַטְרִיָּה "אֱלֹהִים" (שֶׁהוּא שֵׁם מִידַת הַדִּין) נִהְפֵּךְ לְ"אֲנִי יְהוָה", שֶׁהוּא שֵׁם מִידַת הַרְחָמִים.

עַנְיָן זֶה אֲנִי לוֹמְדִים גַּם מִדְּבַרֵי הַחֹכֵם וְהַמְקוּבָּל רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאֵל (גְּדוּל תְּלַמִּידוֹ שֶׁל הָאֲר"י הַקְּדוֹשׁ) שֶׁהֵעִיר עַל פִּסּוּק זֶה, וְאָמַר: צָאוּ וּרְאוּ מָה גְדוּל כַּח אֲהַבַת הַבְּרִיּוֹת! בְּשַׁעַה שְׁשָׁנִי בְּנֵי אָדָם רוֹחֲשִׁים אֲהַבָּה כְּנֶה וְאֲמִיתִית זֶה לְזֶה, הַקַּב"ה מְשַׁרֵּה שְׁמוֹ וּשְׂכִינְתּוֹ בֵּינֵיהֶם.

וְרָמַז לְדַבֵּר: "אֲהַבָּה" בְּגִימַטְרִיָּה – 13, וְכֹאשֶׁר קִיַּמְתָּ אֲהַבָּה הַדְּדִית בֵּין שְׁנֵי אֲנָשִׁים, הָרִי הִיא אֲהַבָּה כְּפוּלָה, וּבִסְךָ הַכֹּל נִקְבָּל 26, בְּדִיוֹק בְּגִימַטְרִיָּה שֶׁל שֵׁם הַקַּב"ה "יְהוָה" (אֲהַבָּה+אֲהַבָּה=יְהוָה). הוּא שְׁנַאמַר: "וַאֲהַבְתָּ לְרַעַף כְּמוֹךָ אֲנִי יְהוָה" – כְּשֶׁתִּגִּיעַ לַמְדְרָגָה שֶׁל אֲהַבַת הַזּוּלָת בְּלִי שׁוּם נְגִיעָה, בּוֹדָאֵי תַעֲוֹרֵר גַּם בְּחֲבֵרְךָ אֲהַבָּה שְׁלֵמָה כְּלַפֵּיךָ, וְהַתּוֹצֵאָה מֵאֲהַבָּה כְּפוּלָה זֶה תֵּהְיֶה "אֲנִי יְהוָה" – שֶׁהַקַּב"ה יִשְׂרָה שְׂכִינְתּוֹ בֵּינֵיכֶם.

בְּעַנְיָן זֶה מְסַפְּרִים עַל הַרְה"ק רַבֵּי נִפְתָּלִי צְבִי מְרוֹפְשִׁיץ זִיע"א, שֶׁבְּהִיוֹתוֹ יֶלֶד כְּבֵן שְׁלֹשׁ, לָמַד בַּחֲדָר "סִידוֹר" אֶצֶל אֶחָד מִצְדִּיקֵי הַדּוֹר. כְּאֲשֶׁר הִגִּיעַ לְשֵׁם ה' יִתְבַּרְךָ, שֶׁהִיָּה אִז כְּתוּב בְּסִידוֹרִים "י", הַסְּבִיר לוֹ הַמְּלַמֵּד, שְׂכַאשֶׁר שְׁתֵּי אוֹתִיוֹת י' נִצְבּוֹת בְּיַחַד, הָרִי זֶה שֵׁם ה' (הַמְּדַפְּסִים בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה לֹא רָצוּ לְהַדְפִּיס אֶת שֵׁם ה' בְּמִלּוּאוֹ, וְלִכֵּן פְּתָבוּ "י"). וְהִנֵּה, כְּאֲשֶׁר הִגִּיעַ הַיֶּלֶד לְסוֹף פִּסּוּק, הַמְּצוּיָן עַל-יְדֵי שְׁתֵּי נְקוּדוֹת (:), חָשַׁב שֶׁהֵן שְׁתֵּי יוֹדִין(=י'), וְהִכְרִיז בְּקוֹל גְּדוּל אֶת שֵׁם ה'. מִיָּד תִּקַּן אוֹתוֹ הַמְּלַמֵּד, וְאָמַר לוֹ שְׂאִין זֶה שֵׁם ה', אֶלָּא סוֹף פִּסּוּק. שָׁאֵל אוֹתוֹ הַיֶּלֶד בְּתַמִּיָּה, מִדּוּעַ שְׁתֵּי יוֹדִין בְּאֲמָצָא הַפִּסּוּק הוּא שֵׁם ה', וְאִילוּ בְּסוֹף הַפִּסּוּק אִינּוּ שֵׁם ה'?

הִשִּׁיב לוֹ הָרַב וְאָמַר: כְּאֲשֶׁר שְׁתֵּי יוֹדִין(=וְהַתְּכּוּן לַיהוּדִים) יוֹשְׁבִים זֶה לְצַד זֶה, בְּשָׁלוֹם וּבְאַחֲדוּת, הָרִי נַעֲשֶׂה מְזֶה שֵׁם ה'. אֲבָל, בְּסוֹף הַפִּסּוּק, כְּאֲשֶׁר שְׁתֵּי הַיּוֹדִין (:), מִתְנַשְׂאוֹת הָאֲחַת מֵעַל חֲבֵרְתָּהּ, אִין זֶה שֵׁם ה', אֶלָּא הַפִּסּוּק! וְעַל זֶה רוֹמֵז הַפִּסּוּק "וַאֲהַבְתָּ לְרַעַף כְּמוֹךָ אֲנִי יְהוָה": כְּאֲשֶׁר קִיַּמְתָּ אֲהַבַת רַעִים בֵּין שְׁנֵי יְהוּדִים, מִיָּד מִיַּחַד הַקַּב"ה אֶת שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם, וּמְקוּיָם בָּהֶם "אֲנִי יְהוָה".

"וַאֲהַבְתָּ לְרַעַף כְּמוֹךָ" (יט' יח')

הָאֲר"י הַקְּדוֹשׁ, (בְּסִפְרוֹ "שַׁעַר הַגְּלִגּוּלִים"), כּוֹתֵב שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְקַיֵּם אֶת כָּל תְּרֵי"ג(=613) מִצְוֹת דְּאוּרִיתָא (=שְׁבַתוֹרָה), וְכֵן גַּם אֶת שְׁבַע מִצְוֹת דְּרַבְּנָן(=שֶׁל הַחֲכָמִים). וְאִם הָאָדָם לֹא קִיַּם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הַלְלוּ כַּתְּרֵי(=620) מִצְוֹת, הָרִי הוּא חַיֵּב אַחֲרָי מִיתָו לְהַתְּגַלְּגַל וְלָרַדֵּת שׁוּב לְעוֹלָם הַזֶּה, כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת הַמִּצְוֹת שֶׁחָסִיר. וְהִנֵּה, לְכַאוּרָה הַדְּבַר תְּמוּהָ. הָרִי אִין לְאָדָם אֲפִשְׁרוּת לְקַיֵּם אֶת כָּל כַּתְּרֵי(=620) הַמִּצְוֹת! שֶׁהָרִי יֵשׁ מִצְוֹת שְׁשִׁיכוֹת רַק לְפָתֵן, וַיִּשְׁנֵן מִצְוֹת שְׁשִׁיכוֹת רַק לְלוּי, אוֹ לְיִשְׂרָאֵל, וְאִין לָנוּ אֲפִשְׁרוּת לְקַיֵּמָן. אִם כֵּן, לְכַאוּרָה, נִצְטָרֵךְ לְחַזוֹר בְּגִלְגּוּל שֶׁל כְּהֵן אוֹ לְוִי אוֹ יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְהַשְׁלִים מִצְוֹת אֵלּוּ. וּמָה יֵשׁ בְּאֲפִשְׁרוּתָנוּ לַעֲשׂוֹת כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת כָּל 620 הַמִּצְוֹת בְּגִלְגּוּל אֶחָד?

אוֹמְרִים חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁזֵהוּ בְּאַמֶּת מָה שְׂבַקֵּשׁ אוֹתוֹ גֵּר, כְּשֶׁאֲמַר לְשִׁמְאִי: "לְמַדְנִי אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ, כְּשֶׁאֲנִי עוֹמֵד עַל רֶגֶל אַחַת". כְּלוּמַר, לְמַדְנִי לְקַיֵּם אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ, אֶת כָּל מִצְוֹתֶיהָ – "עַל רֶגֶל אַחַת" – כְּלוּמַר בְּפַעַם אַחַת, בְּגִלְגּוּל אֶחָד (בְּהִיוֹתִי בַחַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה), כְּדֵי שְׁלֹא אֲצְטָרֵךְ לְהַתְּגַלְּגַל לְהִיוֹת כְּהֵן אוֹ לְוִי, כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת הַמִּצְוֹת שְׁלֹא יְכוּלְתִי לְקַיֵּם בְּהִיוֹתִי יִשְׂרָאֵל.

וְהִנֵּה, שִׁמְאִי דְחַפּוֹ "בְּאַמֶּת הַבְּנִיָן" שְׂבִידוֹ, שָׂכַן שִׁמְאִי סִבַּר שְׂבַאמַת אִי-אֲפִשֶׁר לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת בְּפַעַם אַחַת

בעולם הזה, אלא צריכים לחזור בגלגול ולהשלים את החסר. אבל כשכא אותו גר להלל, נתן לו הלל עצמה נפלאה כדי לא לחזור בגלגול, ואמר לו: "דעלך סני, לחברך לא תעביד(=מה ששנוא עליך - אל תעשה לחברך), וזוהי מצות: **ואהבת לרעך כמוך**", ו"זו כל התורה כלה" - אמר לו הלל.

והפונה היא: כאשר האדם מקים את **ואהבת לרעך כמוך** - לאהוב כל יהודי כמו את עצמו, ובהיותו יודע שכל ישראל ערבים זה לזה, כגוף אחד בלב אחד - ממילא אם חברו מקים מצוה מסוימת, שהוא לא יכול לקימה, נחשב לו כאילו הוא קים מצוה זו. ולמה הדבר דומה? לאדם שמניח תפילין בראשו ובזרועו. וכי שיק לומר שרק היד והראש קימו מצות תפילין, ושאר האיברים לא? ודאי שזה לא נכון! כיון שכל האיברים מחוברים בגוף אחד ובנפש אחת, ולכן נחשב כאילו כל האיברים קימו מצות תפילין.

וכך, כאשר איש ישראל מקבל עליו את **ואהבת לרעך כמוך**, אזי נחשבים כל ישראל כאיש אחד, וממילא אם אחד קים מצוה מסוימת, נחשב כאילו כל ישראל קימו מצוה זו. לכן, אפילו אם האדם אינו כהן, מכל מקום כאשר כהן מקים מצוה, נחשב הדבר כאילו הוא קים מצוה זו. וזהו שאמר הלל לאותו גר: "דעלך סני, לחברך לא תעביד(=מה ששנוא עליך - אל תעשה לחברך) - כיון שעל-ידי מצות **ואהבת לרעך כמוך** תוכל לקיים את כל מצות התורה "על רגל אחת", כלומר בגלגול אחד... (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם" (יט' ב')

שינוי ב"ויקרא רבה" (כד', ט) על הפתוב: "כי קדוש אני" - "קדושתי למעלה מקדושתכם". ולכאורה צריכים אנו להבין, וכי מהו החידוש בכך שקדושתו של הבורא יתברך היא למעלה מקדושת בני ישראל? והרי הדבר הוא פשוט וברור!

אלא שהפונה היא, שהקב"ה מקבל את כוחו וקדושתו, כפיככול, מעם ישראל. וזהו שאומר המדרש: "קדושתי למעלה" - הקדושה שלי, שנמצאת למעלה בשמים, היא **"מקדושתכם"** - שפני גדל קדושתכם למטה בארץ, המלאה נסיונות, כן גדל קדושתי.

והוא הדבר, כמו מה שאמר רבנו האר"י הקדוש זצ"ל, על הפתוב בפרקי אבות (ב', א): "דע מה למעלה ממך" - אם ברצונך לדעת מה קורה למעלה בשמים, הרי זה **"ממך"** - כפי מעשיך למטה, כן למעלה בשמים: אם האדם מקים מצות, הרי הוא בונה למעלה עולמות, ואם חלילה אין הוא מקים מצות, ואף עובר על הפתוב בתורה, הרי הוא חלילה מחריב עולמות למעלה בשמים.

"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם. (יט' ב')

איש אמו ואביו תיראו, ואת שבתתי תשמרו, אני ה' אלהיכם.

אל תפנו אל האילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם, אני ה' אלהיכם"

הגאון, רבי אברהם אבלי מפוסבול, מסביר את סמיכות שלושת הפסוקים בדרך זו: כל שלושת הפסוקים מסתיימים במילים "אני ה' אלהיכם". וכל פסוק מכון כנגד סוג מיוחד בעם ישראל, ולכלם ה' הוא האלקים.

וכך אומר הקדוש-ברוך-הוא לישראל: "קדשים תהיו" - ישנם יהודים קדושים, המקדשים עצמם גם במותר להם, ולא לה בודאי אומר הקב"ה "אני ה' אלהיכם".

הפסוק הבא אומר "איש אמו ואביו תיראו, ואת שבתתי תשמרו", והוא מכון כנגד אותם אנשים השומרים מצות שכליות כגון כיבוד אב ואם, וגם שומרים שבת כי היא מצוה עקרונית ואנושית, שהרי לכלם יש יום מנוחה, והדבר נראה להם הגיוני - וגם לאלה אומר הקב"ה "אני ה' אלהיכם".

והפסוק השלישי אומר: "אל תפנו אל האילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם", והוא מכון כנגד אותם האנשים שפרקו מעליהם על מלכות שמים, אך עדין לא המירו את דתם ואמונתם. גם לאלה אומר השם יתברך "אני ה' אלהיכם". וכל זאת, כדי ללמדנו, כי כל היהודים הם בני אל חי, ואסור להתיאש משום יהודי, אלא יש לקרבו עוד ועוד לחיי תורה ומצות.

"איש אמו ואביו תיראו..." (ויקרא יט ג)

לפני שנים רבות נפטר בבני ברק אדם. והנה, לאחר כמה שבועות נפטר גם בנו. ותהם(=ותסער) כל העיר על-כך, שכן מקרה כזה לא היה זכור להם. מיד מהרו אל ה'חזון איש'. אולם, ה'חזון איש' בטל את הענין במחי-יד, ואמר להם: אתם יודעים כמה פעמים בא אלי האבא ובכה על הצרות שבנו עושה לו? ולכן - הוסיף ה'חזון איש' - עתה, לאחר שנפטר, קרא האב לבנו לדין תורה בבית דין של מעלה, על כל הצער שצער אותו. מעשה זה מביא הגר"ח קניבסקי, בספרו 'אורחות ישר'. והוא מוסיף ואומר, שעל כיבוד אב ואם נפרעים גם בעולם הזה. וכמו שהאדם מתנהג עם הוריו - כך בניו יתנהגו עמו, וזה מהדברים שרואים גם בזמנינו.

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!